

Júlia

Katrina Cudmore

Ünnep a Loughmore kastélyban

Carol Marinelli

Karácsonyi békiszitter

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételekészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Katrina Cudmore, 2018 – Vinton Kiadó Kft., 2024*

A Júlia 811. eredeti címe: *Christmas with the Duke*

(Harlequin, Mills & Boon Romance)

• *Magyarra fordította:* Bakay Dóra

© *Carol Marinelli, 2008 – Vinton Kiadó Kft., 2024*

A Júlia 812. eredeti címe: *The Italian's Convenient Mistress*

(Harlequin, Mills & Boon Modern Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2012)

• *Magyarra fordította:* Végvári Judit

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 811-812. számában, 2024

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-938-9

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2024

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Katrina Cudmore

**Ünnep a Loughmore
kastélyban**

1. FEJEZET

– Szép volt, kislányom, már csak néhány méter, és megcsináltad!

Remegő lába ellenére Ciara Harrisnek mosolyognia kellett. Sean, a Loughmore kastély főkertésze, vagyis a főnöke gyerekkora óta ismerte, de még mindig pontosan úgy bánt vele, mint régen: mintha a lánya lenne. Függetlenül attól, hogy Ciara már betöltötte a harmincat.

Mosolya elhalványult, ahogy lenézett a húsz láb magas létráról. Hirtelen minden forogni kezdett vele, és olyan émelygést érzett, hogy fél kézzel meg kellett kapaszkodnia a létra tetejében, hogy ne zuhanjon le a gyönyörű márványpadlóra.

Az aranyszínű angyalka, amelyet a másik kezében tartott, mintha azon csodálkozott volna, miért nem került végre a helyére a karácsonyfa tetején.

Libby, a jó kedélyű loughmore-i szakácsnő ebben a pillanatban jelent meg Sean mellett, hogy vidám hangján odaszóljon Ciarának:

– Ha lejöttél, vár rád egy bögre forralt bor.

Ciara vágyakozva nézett a pohárra, amelyet Libby a kezében tartott – és megint szédült.

Jövő karácsonykor már valaki máson lesz a sor! – gondolta, hogy bátorítsa magát.

– Nagy megtiszteltetés, hogy az angyalkát te teheted a fa tetejére – hallotta újra Libby hangját.

– A karácsonyi díszítés legfontosabb része mindig a legújabb munkatársra hárul.

A legújabb alkalmazott... Ciara már gyerekkorában is segítette a nagypapjának a kastély márványpadlóját fényesíteni, tehát minden volt, csak nem új alkalmazott. De idén először volt munkaszerződése is a Loughmore-ban. Így hát nem volt más választása, mint elviselni a rituálét, és a veszélyes magasságban feldíszíteni a fa tetejét.

Csak gyorsan túl kell lennie rajta, és akkor újra biztos talajt érezhet a lába alatt.

Óvatosan felmászott a létra következő fokára, és mély levegőt vett. A friss fenyőillat emlékeztette arra, miért kell a legjobb tudása szerint teljesítenie a feladatát. Két nap volt még hátra karácsonyig. És milyen lenne a nagy jótékonysági bál Loughmore-ban a tökéletesen feldíszített fa nélkül, amely minden év december huszonharmadikán lenyűgözte a vendégeket?

Ciara halkán dúdolni kezdett egy karácsonyi éneket, és ez valóban adott neki egy kis bátorságot. Már csak négy lépés volt hátra. Sean minden karácsonykor a Loughmore-erdő legnagyobb és legszebb fenyőfáját hozta be a kastélyba. És az idei fa pompásabb volt, mint valaha.

A kertészek csapata az egész elmúlt hetet azzal töltötte, hogy a fenyőfát a kastélyhoz szállítsák, behozzák a bálterembe, és felaggassák rá a kétezer égőt és ugyanennyi aranyozott karácsonyi díszet, amelyet a hercegi család az évek során gyűjtött össze.

Ciara minden ünnepen segítette a nagypapjának a takarításban. A nagy karácsonyi estélyek után a papája különösen hálás volt a segítségért. Ciara gyakran álmodozott arról, hogy olyan csillogó életet élhet, mint azok a vendégek, akiknek a nyomait ők takarították el az ünnepek utáni napokban. Arról, hogy egy nagy család tagja lesz, és nem lesznek anyagi gondjai. Egyedülálló anya egyetlen gyermekeként mindig is földi paradicsomnak képzelte ezt az életet.

Annyira elmerült a gondolataiban, hogy alig vette észre, és már fel is jutott a létra legfelső fokára.

– Hajolj előre egy kicsit! Úgy a legkönnyebb feltenni az angyalt a fa tetejére – hallotta, ahogy Sean odaszól neki.

Ciara összerezte, amikor rájött, milyen magasan van.

A fenyőtűk simogatták csupasz alkarját, és ez az érzés kicsit megnyugtatta. Óvatosan felemelte a bal kezét, és a selymes szárnyú kis angyalkát a fa tetejére helyezte. Visszahúzta az ujjait... mire elragadtatott taps harsant alatta.

Sikerült!

Ciarát öt másodpercig elöntötte a boldogság túláradó érzése – amíg rá nem jött, hogy még le

kell másznia a létrán, hogy visszatérjen a biztonságos talajra.

Mindkét kezével megragadta a létrát, és megkezdte az ereszkedést. A lába ismét remegni kezdett, mivel minden egyes lépésnél ki kellett tapogatnia a lépcsőfokokat.

Mint minden évben, a karácsonyfát a bálterem hatalmas kandallója és a plafonig érő tükör között állították fel. Ciara nem tudta megállni, hogy el ne mosolyodjon, amikor végre leért a létráról. Az erőfeszítéstől lángolt az arca, és számtalan fenyőtű akadt bele hullámos, vörösésbarna hajába. Úgy nézett ki, mint az egyik manó a karácsonyi műhelyről szóló filmekben. És így is érezte magát. Elvégre olyan embereknek készítette elő az ünnepét, akik egy másik világban élnek. Olyan embereknek, akik gazdagok, szépek, gondtalanok és boldogok.

Az olyan embereknek, mint...

A férfi a nyitott kétszárnyú ajtóban állt, és Ciara tükörképét bámulta.

A lenyugvó nap fénye beesett a díszterem ablakain, és megvilágította azt az arcot, amelyet Ciara bármikor és bárhol felismert volna. Még ennyi év után is.

Aznap délután másodsorra halványult el a mosolya. A szíve mintha megállt volna néhány másodpercre. Érezte, hogy mindenkinek a figyelme róla és a karácsonyfáról az ajtóban álló férfira terelődik. Ahogy minden egyes alkalmazott, ő is tiszteletteljesen lehajtotta a fejét.

Hallotta, ahogy Libby izgatott hangon felkiált:

– Uram, tényleg ön az? Azt mondták nekünk, hogy idén karácsonykor nem tud eljönni Loughmore-ba!

A létra mellett állva Ciara látta, hogy az öreg szakácsnő a kétszárnyú ajtóhoz szalad, és átkarolja a férfit, aki egy ugráló és farkcsóváló terrierrel a nyomában belépett a bálterembe.

Tom Benson, Bainsworth tizenegyedik hercege.

A férfi, aki gyermek- és ifjúkorának minden nyarát itt töltötte. Mindenki szerette és kényeztette Loughmore-ban. De az elmúlt tizenkét évben elkerülte a kastélyát.

Az újabb munkatársak ezért csak a képekről ismerték meg, ki az a férfi, akit az idős Libby könnyes szemmel ölel. De azok, akik fiatalon ismerték Tomot, követték Libby példáját, és felkészültek rá, hogy üdvözljék a ház rég nem látott urát – ha csak egy tiszteletteljes kézfogással is.

Tom folyton a tükörrre pillantott, mintha azt hitte volna, hogy a benne tükröződő nő csak a képzelete vagy a fantáziája szüleménye. Miközben Ciara elment a létra mellől, ő fogadta a személyzet meleg üdvözlését.

Néhány másodperc alatt az egész bálterem hangulata megváltozott. Tom Benson még mindig képes volt boldogsággal megtölteni egy házat csak azzal, hogy belépett oda.

Mindazonáltal első pillantásra nyilvánvaló volt, hogy az elmúlt tizenkét év sokat változtatott rajta. Tizennyolc évesen még vidám fiú volt. Imádni való arca és az ezüstszürke szemében csillogó álmok minden lányt megigéztek. Lázadó volt, vállig érő, sötét hajjal, aki fékezhetetlen energiát és életkedvet sugárzott.

Most, harmincévesen, elegáns frizurája kiemelte még mindig elbűvölő arcát. A szeme és a szája körüli halvány ráncok komoly arckifejezést kölcsönöztek neki. Miután Ciara néhány másodpercig bámulta a férfit, az az érzése támadt, hogy már-már merengőnek, szinte melankolikusnak tűnik. A fiú, aki korábban lázadó volt, férfiként csendes megfigyelővé vált. Szürke gyapjúkabátja, fényes fekete cipője és sötét öltönye sokkal inkább hangsúlyozta a megfontoltságát, mint azt, hogy herceg, és egy Michelin-csillagos étteremlánc tulajdonosa.

Amikor Ciara utoljára látta, Tom kőmosott farmerben és egy kinyúlt melegítőkendőben volt. A fiú az utolsó járással utazott Londonból Dublinba, hogy láthassa őt azon a szeptemberi estén. A szíve fájdalmasan összeszorult, amikor arra gondolt, hogy a fél éjszakát veszekedéssel töltötték.

A tükörben most találkozott a tekintetük, és a lány észrevette, hogy a férfi válla megfeszült, mintha ő is emlékezne a dicstelen elválásukra.

Tom gyorsan elfordította a tekintetét a lányról, és lehajolt, hogy megsimogassa a kiskutyát, amely még mindig körülötte ugrált, és csóválta a farkát.

– Elég legyen, Storm! – parancsolta Stephen, a komornyik, aztán kezet rázott a gazdájával. – Az édesanyja és a nővérei csak a karácsonyesti partira érkeznek, de Stormot a legutóbbi látogatásukkor

nálunk hagyták Loughmore-ban. Annyira szereti a havas ír réteket, hogy itt akart maradni.

– Nem csoda – válaszolta Tom halvány mosollyal. – Anyámat és a nővéreimet is nagyon lenyűgözte a hófödte táj szépsége. Ezért döntöttek úgy, hogy a családi karácsonyt Loughmore-ba költöztetik. – Szünetet tartott, mielőtt halkán hozzátette: – Szenteste jönnek. Idén nem Bainsworth Hallban ünnepelnek. Egyszerűen csak el akartak szabadulni onnan.

Kínos csend támadt a személyzet körében, mert megértették az utolsó pillanatban meghozott döntés okát. Stephen megköszörülte a torkát, és így szólt:

– Mostanában különösen nehéz lehet ott... az édesapja nélkül.

A herceg alig észrevehető bólintással nyugtázta a szavait. A gesztust még kínosabb csend követte, szinte mintha minden jelenlévő arra várt volna, hogy Tom elmondja, pontosan mi is történt. Hogy miért látják őt tizenkét év után most először Loughmore-ban, hónapokkal az apja halála után, és hogy meddig fog maradni.

Tom azonban még nem üdvözölte a személyzet minden tagját. Éppen mielőtt Seanhoz ért volna, Libby megállította egy tál mézeskaláccsal, és sugárzó arccal nézett fel rá.

– Mindig is szerette a süteményt, uram. Ennyi év alatt sem feledkeztem meg róla.

Miközben a herceg mosolyogva elvett egy édességet, Ciara bátorította magát, hogy üdvözölje a loughmore-i díszvendéget, de fogalma sem volt, mit mondjon neki.

Általában viccelődött, ha ideges vagy ijedt volt. De még a legjobb vicc sem tette volna elviselhetőbbé a helyzetet.

Élete szerelme elé kell állnia. Senki, aki Tom után lépett be az életébe, nem jelentett neki ennyit.

Tényleg tizenkét év telt el azóta, hogy Tom főzött nekik a nagyszülei apró konyhájában? Akkoriban minden jelenlévő tudta, hogy egy napon a hobbijából karrier lesz. Azon a nyári estén Ciara a nagyszerű vacsoráért egy kellemes sétával jutalmazta meg a Loughmore-tó körül, és a kastélyhoz vezető híd alatt a fiú gyengéden megcsókolta.

Tom emlékezett rá, hogy aznap este felmászott a tó melletti nagy kőrisfák egyikére, hogy jobban lássa a csillagos eget. Arra biztatta Ciarát, tegye ugyanezt, de mivel a lánynak már akkor tériszonya volt, ő leugrott hozzá, magához húzta, és szenvedélyesen megcsókolta.

Később, amikor a lány kertészetet tanult, mindig a férfi csókjairól álmodott, valahányszor egy kőrisfa alatt állt. De egy bizonyos ponton az álmok átadták helyüket annak a bizonyosságnak, hogy Tom soha nem fog visszatérni Írországba. Ciara pedig belevetette magát a munkába, és az a gondolat vezérelte, hogy ha már elvesztette élete szerelmét, akkor legalább gondoskodnia kell arról, hogy a kastély szépsége megmaradjon.

Gondolataiba merülve belenézett az ismerős szempárba, amely közelről még szebbnek tűnt.

– Még mindig tériszonyod van? – Tom halk hangja aggódónak tűnt.

Ciara rábámult. Minden akaraterejét össze kellett szednie, hogy ne ismétlje meg Libby szavait: *Tényleg te vagy az? Én ennyi év alatt sem felejtettelek el.*

Tom sejtette, hogy nem lesz könnyű visszatérnie Loughmore-ba. És az előérzete abban a pillanatban be is igazolódott, amikor belépett a nagy bálterem ajtaján. Most azonban, ahogy karnyújtásnyira állt Ciarától, tudta, hogy élete egyik legnagyobb kihívása előtt áll.

A lány nagyon sápadt volt, és ő tisztán látta, hogy az egész teste remeg.

Gyorsan döntött, és azt mondta:

– Elkísérem Ciara kisasszonyt a reggelizőszobába. Kérem, készítse neki egy csésze teát.

Szó nélkül utat tört magának az összegyűlt személyzet között, és elhagyta a báltermet, Ciarát karon fogva és szorosan magához húzva.

Végiglépkedtek a széles folyosón. Úgy tűnt, semmi sem változott ennyi év alatt – az ősök festményei a helyükön lógtak, a falak visszhangot vertek.

Tom itthon volt. Ez a tudat hihetetlen boldogsággal töltötte el.

Egészen addig, amíg eszébe nem jutott, miért jött vissza.

Önkéntelenül is Ciara dereka köré fonta a karját. Amikor néhány órával ezelőtt felszállt a magángépére Londonban, megfogadta magának, hogy a következő héten higgadtan fog viselkedni.

A személyzet listáján észrevette Ciara nevét, de ez nem változtatta meg a visszatérésre vonatkozó döntését.

Még akkor is tartotta magát az elhatározásához, amikor a dublini repülőtéren autót bérelt, hogy Wicklow megyébe utazzon. De amikor már a dimbes-dombos vidék hófödte erdei és befagyott tavai között vezető úton haladt, majd meglátta az Avoca városka lejtős utcáin sorakozó, élénk színűre festett bejáratú, karácsonyi fényekkel feldíszített házakat, a szíve hevesebben kezdett verni.

És amikor a kastély végre feltűnt alatta a völgyben, leparkolt a bérelt autójával az út szélén, és kiszállt. Hosszú percekig csak állt a hóban, és nézte, ahogy Loughmore ragyog a lemenő téli nap fényében. Finom füst szállt a kastély tetején lévő tucatnyi kis kéményből, mintha arra hívta volna, hogy melegedjen fel a kandalló előtt. Minden egyes füstfelhő keserűes emlékekkel töltötte el.

A kastély körül nem változott gyakorlatilag semmi sem az elmúlt tizenkét évben. Még mindig sűrű erdő szegélyezte a középkori, tornyos épületet. A tó még mindig úgy terült el előtte, mint egy mély várak.

A tó, ahol megtanult úszni és vitorlázni. A tó, ahol először csókolta meg élete szerelmét, Ciara Harrist, a személyzet két régi tagjának unokáját.

Miközben a szél felkavarta körülötte a havat, Tom elgondolkodott mindazon, ami Loughmore-ban történt. Élete legboldogabb napjait töltötte itt – és a legszomorúbbakat is.

Most, amikor kinyitotta a reggelizőszoba ajtaját, ahol beburkolta a pattogó tűz megnyugtató melege, még mindig meg volt győződve arról, hogy a terve helyes. Itt az ideje, hogy egyszer s mindenkorra elűzze a múlt szellemeit. Ezért tért vissza.

De előbb meg kell győződnie arról, hogy Ciarának nem esett baja. Óvatosan a kandalló előtti kanapéra ültette, és hátrált egy lépést, amikor eszébe jutott, mit csináltak egyszer ezen a kanapén. Akkoriban, a csodálatos közös nyarukon.

A szíve úgy verdesett a mellkasában, mint egy csapdába esett madár, miközben megpróbált az előtte ülő nőre koncentrálni – nem arra a lányra, akit egykor mindenkinél jobban szeretett.

– Megsérültél? Szédülsz? – kérdezte rekedt hangon.

Ciara megrázta a fejét. Végigsimított hosszú, vörösesbarna haján, és félénk mosollyal magyarázta:

– Csak a büszkeségem szenvedett csorbát.

Mindig is ezt tette. A humor megkönnyítette a nehéz helyzeteket is.

Tom óvatosan szemlélte a lányt, miközben levette a télikabátját, és még mindig rekedt hangon megkérdezte:

– Akkor jól vagy?

– Természetesen. És te? – Ciara kissé oldalra hajtotta a fejét, és Tom tudta, hogy a kérdése nem csak az elmúlt tíz perc eseményeire vonatkozik.

De hogyan lehet tizenkét évet egyetlen válaszban összefoglalni?

– Minden rendben. – A kabátját a kanapéval szemben lévő szék háttámlájára terítette.

A diszkrét kopogás egyelőre megmentette Tomot attól, hogy többet mondjon. Stephen lépett be a szobába, és egy ezüsttálcán teával teli kannát, két porceláncsészét, tejet és cukrot hozott. Storm követte, és boldogan ugrált, ugatott, amikor felismerte Tomot és Ciarát.

Stephen visszahívta a kutyát, de Storm nem törődött a komornyikkal, és az egyik mellső lábát Ciara combjára fektette.

Stephen újra a terrierért kiáltott, de az makacsul ült Ciara mellett, amíg a lány meg nem simogatta, és azt nem suttozta:

– Minden rendben, drágám!

Stephen letette a teáskészletet a kandalló melletti alacsony asztalra, és megköszönte a torkát, hogy elterelje Ciara figyelmét Stormról.

– Ha már jobban érzed magad, Ciara, talán ajánlatosabb lenne, ha a teát a személyzeti konyhában innád meg.

Ciara megdermedt, mielőtt óvatosan felállt a kanapéról.

Amikor a lány követte a komornyikot kifelé a szobából, Tom összeszorította a fogát. Tudta, hogy a személyzetnek tilos a hercegi család magánszobáiban tartózkodnia. Ennek ellenére odaszólt nekik:

– Ciara kisasszony itt issza meg a teáját, és később visszamegy a személyzeti szállásra.

A komornyik nem tudta nem jelét adni a meglepettségének, de szó nélkül odalépett a székhez, hogy elvigye gazdája kabátját. Aztán egy biccentéssel jelezte a terriernek, hogy vele együtt el kell hagynia a szobát.

Storm azonban makacsul ült a kanapé mellett, és farkcsóválva nézett Tomról Ciarára, majd vissza Tomra.

– Ő is maradhat. – Tom nem volt hajlandó betartani a régi szabályokat, amelyeket a néhai herceg állított fel egykor a család számára. Többé már nem.

Miután Stephen elhagyta a szobát, Ciara egy hosszú pillanatig az ajtó mellett maradt.

– Tényleg mennem kell. A személyzetnek csak a konyhában szabad étkeznie. Ez a protokoll.

Tom ismét összeszorította a fogát.

– De a protokoll azt is megköveteli, hogy ne mondj ellent a hercegnek. Úgyhogy kérlek, ülj le, és igyál velem egy csésze teát, amíg helyrejössz.

Rövid ideig a lány habozott, de aztán szótlanul az asztalhoz lépett. Tom nézte, ahogy teát tölt a két csészébe. Az egyiket feketén hagyta, a másikba pedig tejet öntött, mielőtt átnyújtotta neki az egyik csészét. Azt, amelyikben a fekete tea volt – hisz tudta, hogy ő mindig tej nélkül issza. Tehát emlékezett rá, még ennyi év után is...

Egy mozdulattal megkérte a lányt, hogy foglaljon helyet a kandalló előtti kanapén, mielőtt leült volna a vele szemben lévő nagy karosszékbe.

Storm néhány pillanatig ide-oda nézett, majd diplomatikusan lefeküdt a köztük lévő nagy szőnyegre.

Kínos csend állt be. Tom úgy érezte, mintha mindegyikük mondani akarna valamit, és a megfelelő szavakat keresné, amelyek az ő helyzetükben bizonyosan nem léteztek.

Figyelte, ahogy a lány, akit a sokévnnyi távollét ellenére is felismert volna milliók közül, belekortyolt a teájába.

Valaha olyan közel álltak egymáshoz! Ciara volt az első, aki az álmairól kérdezte. Az első ember, aki számára ő több volt, mint Bainsworth következő hercege. Az az ember, aki segített neki kitörni az aranykalitkából, és megtapasztalni az életet a kastély falain túl is. Ciara volt az, aki arra bátorította, hogy kövesse a főzés iránti szenvedélyét, és jelentkezzen gyakornoknak egy étterembe. Ő volt az, aki segített neki rájönni, hogy ki is ő valójában.

De ő volt az a lány is, aki régen összetörte a szívét. Az első és egyetlen. Ha volt valami pozitívum abban, hogy Tom elvált az első szerelmétől, akkor az az, hogy megtanulta kordában tartani az érzéseit.

Itt volt az ideje, hogy emlékeztesse magát erre.

Nyugodtan letette a teáscsészét az asztalra, és egyenesen Ciara szemébe nézett.

– Ha jól tudom, a nagyszüleid mostanra már nyugdíjba mentek.

A kérdése oldotta a feszültséget a lány vonásain.

– Igen – válaszolta halvány mosollyal. – Visszaköltöztek Galway megyébe, a szülőfalujukba. Szeretnek ott lenni, de hiányzik nekik Loughmore és a kollégáik. Loughmore-ban töltötték az életük nagy részét. A költözés nem volt könnyű döntés számukra, de anyukám már évek óta Renvyle-ban él, és nagymamának és nagypapának is újra az lett az otthona.

Néhány évvel ezelőtt Tom még megértette volna, hogy Ciara nagyszülei miért hiányolják Loughmore-t. Egykor jobban szerette a kastélyt, mint bármelyik más helyet ezen a Földön. De ami közte és Ciara között történt, attól a Loughmore iránti szeretetét felváltotta a büntudat, a szégyen és a fájdalom.

És Ciara? Vajon képes volt maga mögött hagyni a múltat? Eltemette az összes szomorú emléket? A tény, hogy itt dolgozik, arra utalt, hogy igen.

– És te? – kérdezte. – Miért vagy itt? Mert azt akarod, hogy Loughmore továbbra is része maradjon a nagyszüleid életének?

Ciara alig észrevehetően megvonta a vállát.

– Kertészetet tanultam, a ritka ír növényfajok megőrzésére szakosodtam. Nem tudok még egy

helyről, ahol több ilyen növény van, mint Loughmore-ban. Amikor tavasszal megüresedett itt egy másodkertészi állás, Sean megkérdezte, érdekelne-e. Nos, igent mondtam. Loughmore az én életem része is.

Tom pontosan tudta, hogy Ciara az élete melyik részéről beszél. Arról a csodálatos közös nyárról, amikor mindketten tizenhét évesek voltak. Amikor a barátságuk először flörtté, majd olyan romantikus és mámorító kapcsolattá változott, amelyről minden tinédzser álmodik. Az egymás iránti szerelmük különleges volt.

Amikor abban az évben véget ért a nyár, Tom Londonba utazott, hogy megkezdje a szülei által rákényszerített tanulmányait. Ciara pedig virágkötőtanoncnak állt Dublinban.

Megígérték egymásnak, hogy kapcsolatban maradnak. Túl korai volt még közös jövőről beszélni, de Tom már nem tudta elképzelni az életet Ciara nélkül. Ezért négy héttel később meghívta őt a londoni diákszállójára. Az a hétvége, amit ott töltöttek, éppolyan csodálatos volt, mint a nyaruk. Még akkor is, ha az egész látogatás alatt az volt az érzése, hogy valami nincs rendben Ciarával. Csendes és sápadt volt, keveset evett, és fáradtnak tűnt. Csak közvetlenül azelőtt, hogy felszállt volna a Dublinba tartó buszra, tudta meg Tom, hogy terhes – az ő gyerekével.

Szótlanul bámult rá, alig tudta elhinni, amit a lány mondott. Aztán mikor a sofőr sürgette, hogy szálljon fel a buszra, Tom megígérte, hogy nem hagyja magára, visszatér Loughmore-ba, és ott fog élni vele és a gyerekükkel.

Hosszú töprengés után úgy döntött, abbahagyja az egyetemet, hogy szakácsnak tanuljon Avocában, ami sokkal jobban érdekelte, mint a közgazdasági diploma.

Másnap Bainsworth Hallba, a szülei vidéki lakóhelyére utazott, hogy tájékoztassa őket a megváltozott terveiről. Az apja azonban nem volt hajlandó támogatni őt és Ciarát a családalapításban, sőt azzal fenyegetőzött, hogy befagyasztja a bankszámláit.

A kétségbeeséstől és a dühtől elvakítva Tom visszatért Londonba. Egyik reggel rájött, mit kell tennie. Munkát fog vállalni, feleségül veszi Ciarát, és egyedül fogja eltartani a kis családját. Ehhez nem volt szüksége az apja segítségére.

Amikor megpróbálta felhívni a lányt, csak az üzenetrögzítő jelentkezett. Ezért felszállt az utolsó dublini járatra, és Ciara anyjának házához ment. Amint odaért, egy taxi állt meg a ház előtt, és Ciara szállt ki belőle sápadtan, könnyes szemmel. Nem szólt egy szót sem, mielőtt eltűnt a házban. Az anyja, aki fogadta, a bejárati ajtóban Tomhoz fordult, és hidegen azt mondta:

– A lányom jobbat érdemel nálad!

Tom leült a hideg lépcsőre, és ott maradt, amíg egy órával később csendesen ki nem nyílt az ajtó. Ciara állt ott, és elmondta, hogy elveszítette a babát. Tom legszívesebben a karjába vette volna, hogy bocsánatot kérjen a távolléte miatt. Hogy elmondja, mennyire sajnálja, ami a babával történt. De Ciara kitért előle, és azt mondta, hogy a kapcsolatuk hiba volt, amit örökké báni fog.

Kérte, hogy soha többé ne látogassa meg, és végül eltűnt a házban.

Tom számtalanszor megpróbálta felhívni a következő hónapokban. De a lány soha nem válaszolt a hívásaira.

– Mennem kell, hogy be tudjuk fejezni a fa díszítését.

Ciara szavai visszahozták Tomot a jelenbe. Ránézett a lányra – tizenkét év alatt alig változott. A haja még mindig úgy csillogott, mint a réz. Még mindig az ajkába harapott, ha ideges volt, akár csak most.

– Találkozhatnánk holnap? – kérdezte Ciara. – Szeretnék mutatni neked valamit.

– Mit?

– Sean és én egy hatalmas kőrifaültetvényt telepítettünk, hogy megmentjük a kipusztulástól. A loughmore-i kertek ma már Írország legváltozatosabb parkja, ezt látnod kell. Jövőre még támogatást is kapunk a kormánytól, hogy még több fajjal bővíthessük.

Tom felállt a helyéről, és a kandallóhoz lépett, mielőtt egykori nagy szerelme szemébe nézett.

– Örülök, Ciara. De ez nem az én dolgom.

A lány szeme tágra nyílt, és Tom látta, hogy a szavaival mélyen megbántotta.

– Hogy mondhatsz ilyet? – kérdezte Ciara döbbenetben. Nem volt kérdés, hogy a loughmore-i

munka nagyon közel áll a szívéhez.

Tom valójában azt tervezte, hogy előbb tájékoztatja a kastély személyzetét arról, amit tenni készül. De tekintettel a közös múltjukra és mindazokra a tervekre, amelyeket Ciara a kastélykerttel kapcsolatban szőtt, megérdemli, hogy megtudja az igazságot.

Megvonta a vállát, és a kandalló elhaló parázsába bámult.

– El fogom adni Loughmore-t, Ciara.

2. FEJEZET

– Eladni? – kérdezte Ciara döbbenetben. Biztosan félreértette.

Tom az ablakon keresztül a hófödte kertre nézett.

– A családom csak ritkán tud idejönni. Nincs értelme fenntartani egy olyan kastélyt, amelyet nem lehet kihasználni.

A hangja szenvtelen volt. Mintha meg lenne győződve arról, hogy a birtok csak követ és földet jelent.

Ciara úgy érezte, mintha fejbe vágták volna. Remegő ujjakkal nyúlt a csészéjéért, majd a kandalló felé indult, hogy töltsön magának még az erősítő italból.

Addig nem mehet vissza a többiekhez, amíg nem tudja pontosan, mire készül Tom. És hogy miért.

Loughmore egykor az egész világot jelentette neki.

Ő maga még mindig jobban szerette a kastélyt, mint bármi mást a világon. Ez volt az a hely, ahol élete legszebb napjait töltötte. A nagyszüleivel és az egész személyzettel, akik mindig is olyanok voltak számára, mint egy nagy család. És élete szerelmével – a férfival, aki most egykedvűen közölte vele, hogy fel akarja adni Loughmore-t. A férfival, aki sok évvel ezelőtt összetörte a szívét.

Úgy tűnt, már teljesen közömbös a kastélya, a földjei és a múltja iránt.

A csalódás és a düh futótűzként terjedt Ciara testében. Megpróbálta rendezni a gondolatait. Belekortyolt a teájába, és mélyeket lélegzett.

– Nem adhatod el! – sikerült végül kimondania. – A Loughmore mindig is a családoté volt. Ez az otthonod!

Tom nem fordult felé, amikor azt válaszolta:

– Nincs értelme egy otthonnak, ha nem lakik benne senki.

Ciara látta, hogy a férfi tűzifát akar venni a kosárból, hogy a parázsló tűzbe dobja. Gyorsan letette a csészéjét, és elé lépett.

– Ez a személyzet dolga – mondta.

– Tökéletesen képes vagyok magam is elvégezni ezt a feladatot – válaszolta ingerülten Tom. Ezüstös szeme villogott, de nem az örömtől vagy a szenvedélytől. – A pokolba az elvárásokkal! Nem vagyok az apám. – Ahogy a fahasáb a parázsban landolt, hozzátette: – Igazából azt hittem, elég jól ismersz ahhoz, hogy tudd, nekem nincsenek olyan régimódi elvárásaim az alkalmazottaimmal szemben, mint neki.

Egy lépést hátrált a kandallótól, levette a zakóját, és a kanapé háttámlájára dobta. Ugyanígy tett a nyakkendőjével is, majd megfordult, hogy kérdően nézzen Ciarára.

Keményebbnek és elszántabbnak tűnt, mint az a tinédzser, akibe egykor a lány annyira szerelmes volt. De ő már nem a barátnője, hanem az alkalmazottja. Tisztelnie kell a pozícióját. Ezért a legdiplomatikusabb válasz mellett döntött, amire a kényes helyzetben képes volt:

– Az a fiú, akit ismertem, soha nem adta volna el Loughmore-t. Boldog volt itt.

A férfi még mindig őt nézte, és egy pillanatra a keménység eltűnt a vonásairól.

Ciara szíve vadul vert. Ez volt az a Tom, akit ismert. Akit szeretett. Aki még mindig képes volt a bőre alá férkőzni. Akinek a jelenlétében egykor minden gondját elfelejtette.

Nagyot nyelt, és kényszerítette magát, hogy abbahagyja az ostoba ábrándozást.

– Nagyon sok embert fogsz boldogtalanná tenni ebben a kastélyban.

Arra számított, hogy újabb haragot vált ki a férfiből, de Tom szeme csak a tűz melegét tükrözte.

– Meg kell tennem, Ciara.

A szavai, de még inkább a hangja könnyeket csalt a lány szemébe. Az arca forróbban égett, mint a fahasáb a kandallóban, amikor arra gondolt, mennyire szerették egymást. Túl későn jött rá, hogy mindketten más világban élnek, és nincs híd, amely összekötné ezt a két világot.

Ezt soha nem szabad elfelejtenie.

Lenézett a padlóra, és tekintete a munkáscsizmájára esett, meg az alatta lévő drága perzsaszőnyegre és az évszázados tölgyfa padlóra. Éppúgy nem illik ebbe a szobába, mint ahogy egykor annak a fiúnak a karjába sem, aki most férfiként itt áll előtte.

Ő a kerthez tartozik, ahhoz a kerthez, ahol egész nyáron azon dolgozott, hogy az elmúlt negyven évben Loughmore-ban látott legkülönbözőbb fajokat újra elültesse. Sean és ő kitétek magukért, hogy minél több veszélyeztetett fajt megmentsenek a kihalástól.

De mi történne a reményeikkel, ha új tulajdonos érkezne Loughmore-ba?

Vajon Tom anyja és testvérei tudják, hogy Loughmore hamarosan eladó lesz? Nyáron és az év végén rendszeresen látogatták a kastélyt, és a személyzet elmondása alapján nagyon szerettek itt lenni. Bár a lehető legkevesebbet érintkeztek a személyzettel, a Loughmore iránti hűségük és szeretetük nyilvánvaló volt abból, hogy minden látogatásuk alkalmával körbejárták az egész kastélyt, hogy ellenőrizzék, jó állapotban van-e a birtok, és hogy mit kell felújítani vagy megjavítani.

– Hogyan reagált a családot az eladás hírére?

– Még nem beszéltem nekik róla. – A férfi hangja ismét energikusan szólt. – De el fogom mondani, amint ideérnek. Egy szállodalánc máris érdeklődést mutatott Loughmore iránt.

– Szállodát akarsz csinálni Loughmore-ból?! De akkor úgy fogják átalakítani, hogy senki sem fogja felismerni! Ez már sok ír kastéllyal megtörtént. A parkokat wellnessközpontokká és golfpályákká alakítják, a parkosított kerteket pedig tönkreteszik. Tényleg azt akarod, hogy a kastély csillaga leáldozzon?

– Ez a világ rendje. Meggyőződésem, hogy bárki veszi is meg, csak a legjobbat akarja majd Loughmore-nak.

– Ebben nem lennék olyan biztos. És gondoltál már a személyzetre? Sokan közülük egész életükben Loughmore-ban, a családotnak dolgoztak. Mi lesz velük, ha már nincs szükség rájuk?

– Ezért vagyok itt. Szeretném a lehető leghamarabb tájékoztatni őket a változásokról. Már elintéztem, hogy az új tulajdonosok az összes alkalmazottat átvegyék.

– Az itt végzett munka nem akármilyen munka. Ez egy életforma. Sokan közülük olyan családból származnak, akik generációk óta a te családotnak dolgoztak. És erre nagyon büszkék. Loughmore-t kastélyként szeretik, nem szállodaként!

Tom hosszú másodpercekig komoran nézte.

– Holnapra összehívok egy megbeszélést a személyzet vezetőivel. Aztán tájékoztatom a többi alkalmazottat is, hogy a szállodacsoport érdekelt a gyors eladásban.

– Nem várhatna ez karácsony utánig?

– Nem. Jobb, ha minél előbb szólunk a személyzetnek. – Miközben Tom készült elhagyni a szobát, még hozzátette: – Most van egy kis dolgom, ki kell vennem a laptopomat a kocsiból.

– Stephen mostanra már biztosan behozta a holmidat a házba. – Ciara is az ajtó felé indult. – Nem kell kimenned a kocsidhoz.

Épp ki akarta nyitni az ajtót, hogy megbizonyosodjon az állítása helyességéről, amikor Tom is a kilincs után nyúlt.

Ciara egy darabig csak állt, és beszívta a férfi arcszeszét, akit egykor jobban szeretett, mint bárki mást a világon.

És az idő mintha tizenkét évet fordult volna vissza...

Pillangók ezrei röpködtek a hasában, és a remegés átjárta a testét.

Ciara ebben a pillanatban semmit sem akart jobban, mint a férfi nyakába borulni...

De nem szabad megtennie.

Lassan Tom felé fordult, és nagy levegőt vett, elnyomva a készletét, hogy kinyújtsa a kezét, és hüvelykujjával megsimogassa a férfi borostás arcát.

Tom oldalra billentette a fejét.

– Ez nem jelenti azt, hogy minden olyan apró feladatot el kell végeznie a személyzetnek, amit én magam is el tudok végezni.

Az együtt töltött nyár során Tom többször is meghívta őt a kastélyban tartott társasági

összejöveletekre. A szülei rosszallása akkoriban teljesen nyilvánvaló volt. Tom testvérei is zavarba jöttek attól, hogy egy alkalmazott van közöttük. A vele való barátság nemcsak a loughmore-i vendégek, hanem az egész családja rosszallását is kivívta.

Ciara ránézett Tomra, és egy pillanatra elgondolkodott, vajon a melankolikus külső mögött még mindig az az idealista fiú van-e, aki akkoriban. De aztán eluralkodott rajta a szégyen. Az előtte álló férfi most a főnöke, aki ráadásul egy herceg.

Ő pedig egy senki. Hogy Tom Benson mit gondolt vagy tervezett, ahhoz neki semmi köze. Már nem azok a naiv tinédzserek, akik valaha voltak.

Bólintott, majd halkán azt mondta:

– Igazad van.

Összezavarodott mindazoktól az érzésektől, amelyeket Tom váratlan megjelenése keltett benne, ezért visszament a kandalló melletti kis asztalhoz a teáskészletért, és hogy kicsit rendezni tudja a gondolatait.

A loughmore-i új életére akart koncentrálni. Arra az életre, amit annyira szeretett. A ritka növényfajok védelme mindennél fontosabb volt számára. Ahogy maga Loughmore is.

És bár az esze újra és újra azt súgta, hogy nincs mit mondania egy hercegnek, a szíve azt kiáltotta, hogy Tom nem adhatja el ezt a gyönyörű birtokot. Még akkor is kitart a véleménye mellett, ha ez azt jelenti, hogy átlép egy határt, amelyet nemcsak a szakmája, hanem a személyes sorsa is kijelölt számára.

Kezébe vette a teástálcát, és visszament az ajtóhoz.

– Hagyd, hogy a személyzet élvezze a karácsonyi ünnepeket. Kérlek! Biztos, hogy a közelgő eladás hírére még néhány napig titokban lehet tartani.

Pár nap, ami alatt megpróbálhatja megváltoztatni Tom véleményét.

– Az ünnepek után azonnal vissza kell térnem Londonba. Nem lenne tisztességes, ha csak az elutazásom napján tájékoztatnám az alkalmazottaimat a közelgő változásokról.

– London nincs messze. Az új év elején visszajöhetnél Loughmore-ba, és hivatalossá tehetnéd az eladás tervét.

Tom türelmetlenül megrázta a fejét.

– Nincs rá időm.

Ciara bátorsága megcsappant. Teljesen egyértelműnek tűnt, hogy a férfi a lehető legkevesebb időt akarja Loughmore-ban tölteni.

A növekvő reménytelenség ellenére mosolyra kényszerítette magát.

– Sosem lehet tudni... a karácsony a csodák évszaka. Talán mégis meggondolod magad.

Csak egy lépésre állt Tomtól, és látta, hogy a férfi zavartan pislog. Már nem az a tinédzser volt, aki hitt a csodákban.

Tényekkel kell szembesítenie, hogy megmentse Loughmore-t!

– Holnap a személyzetnek le kell bonyolítania az éves jótékonysági gálát, amelyet apád alapított. Kétszázötven vendéget várnak. A személyzet tagjainak minden figyelmére szükség van, hogy zökkenőmentesen menjen a dolog. Gondolom, az eligazítás várhat holnaputánig.

Tom nem válaszolt, és Ciara rájött, hogy semmi sem tudja megmenteni Loughmore-t. Ezért a bal karjára csúsztatta a tálcát, hogy a szabad kezével kinyissa az ajtót.

Ismét megérezte Tom ujjait az övében.

– Arra kérlek, hogy senkinek se szólj a beszélgetésünkről – mondta Tom halkán, miközben a lány kilépett a gyengén megvilágított folyosóra. – Holnaputánig a közelgő eladás híre köztünk marad.

Ciara bólintott, és elsietett, nem hagyva Tomnak lehetőséget, hogy meggondolja magát.

Még rengeteg akadály állt előtte, hogy megmentse Loughmore-t, de az elsőt már leküzdötte. És két napja van arra, hogy meggyőzze Tomot, ne adja el a világ legszebb kastélyát.

A következő estén Tom a nagy bálteremben, a fényesen kivilágított karácsonyfa mellett állt, ismert és helyi nagyságoktól körülvéve, és kényszerítette magát, hogy végighallgassa őket.

Aznap este nem először kereste Ciarát a szemével.

Éppen meg akarta kérni az egyik pincért, hogy cserélje ki az üres whiskyspoharát egy telire, amikor meglátta a táncparketten a gyönyörű kertészt egy fiatalember kíséretében. Ciara térdig érő, piros csipkeruhában és fekete magas sarkú cipőben volt, elegáns sminkkel, amely tökéletesen kiemelte nagy szemét és hullámos, vörösesbarna haját. Úgy nézett ki, mint minden férfi karácsonyi álma, amely felmelegíti a szíveket.

A csodálatos reggeli után, amelyet Libby készített Tomnak aznap reggel, Stephen körbevezette a kastélyban és a parkban. Büszkén mutatta meg neki az elmúlt hónapok felújításait és fejlesztéseit. A kétórás túra a birtokon az üvegházaknál ért véget, ahol Sean és Ciara tucatnyi apró növényt gondozott, amelyeket Stephen elmondása szerint az „elvarázsolt kertbe” szántak, amelyet jövő tavasszal ültetnek majd a park eddig kihasználatlan részén.

– Várjon, amíg a következő látogatásakor meglátja az új kertet, uram! – Sean izgatottan tette vissza a többi közé a kis virágot, amelyet az imént locsolt meg. – Ugyanolyan különleges lesz, mint az új gyümölcsöskert, amit Ciara és én ültettünk idén. Ciara tudásának köszönhetően ritka alma- és szilvafákat tudunk nevelni. Ugyanazokból a fajtákból származó fákat, amelyek több száz évvel ezelőtt álltak Loughmore-ban.

Tom majdnem meggondolta magát, hogy ott helyben felvilágosítsa Seant. Mi értelme a sok fejlesztésnek, ha Loughmore-ra hamarosan egy szállodalánc teszi rá a kezét? Mit érnek az idealista álmok, ha a jövő már el van döntve?

De megígérte Ciarának, hogy ma még senkinek sem fog beszélni arról, hogy az apja rossz befektetései miatt eladósodott, ezért Loughmore-t el kell adni, hogy kifizesse ezeket az adósságokat.

Tom maga is nem sokkal az apja halála után értesült a pénzügyi problémákról. Csalódott és dühös volt – nemcsak azért, mert az apja tönkretette az ő jövőre vonatkozó terveit, hanem azért is, mert rá hagyta, hogy tájékoztassa a családot és az alkalmazottakat a nehéz helyzetről.

Tom most elnézést kért a beszélgetőtársaitól, mondván, hogy néhány barátja várja, majd whiskyspoharát egy közelben álló pincér tálcájára tette, és eltűnt a vendégek tömegében.

Ahhoz, hogy fenntarthassa a kis hazugságát, csatlakoznia kell valakihez. De kihez?

Túl régóta volt távol Loughmore-tól ahhoz, hogy bárkit is felismerjen, nemhogy a barátjának nevezze. Az anyja és a testvérei pedig még nem érkeztek meg.

Tom körülnézett a bálteremben, és tekintete visszavándorolt Ciarára, aki az iménti fiatalember karjában lejtett a táncparketten. Mindketten boldogan mosolyogtak.

Nem tudta megmagyarázni, hogy történt, ami ezután következett. Odasétált hozzájuk, és így szólt a fiatalemberhez:

– A hölgy nekem ígérte a következő táncot.

Ciara megállt, és kérdőn felvonta a szemöldökét, de nem szólt semmit.

Amikor a zene elhallgatott, a társa bólintott, majd egy csoport felé mutatott.

– Ott leszek, ha vége a következő táncnak. – Azzal eltűnt a bálterem másik végében.

– Úgy látszik, a táncpartnered gyorsan talált magának másik partnert – mormolta Tom, aki látta, hogy a fiatalember egy vidám karácsonyi slágerre kezd táncolni egy újabb nővel.

– Vince? Ó, ő minden nővel barátkozik! Ő az egyetlen orvos Loughmore környékén. A párja, Danny jelenleg síel. És mivel Vince szenvedélyesen szeret táncolni, erre az estére tele van a táncrendje. – Elmosolyodott, mielőtt hozzátette: – Ha már a táncrendnél tartunk: nem emlékszem, hogy ígértem volna neked egy táncot.

– De a karácsonyszellemében megkérlek, hogy ments meg egy újabb agyzsibbasztó beszélgetéstől! Ciara szemében vidám csillogás jelent meg, amikor válaszolt:

– Azt hittem, nincs szükséged személyzetre, akik elvégzik az apró munkákat.

Tom is mosolygott.

– De a nagy munkákhoz szükségem van valakire, akiben megbízhatok.

A lány felszabadultan nevetett.

– Szóval bízol bennem? Ez azt jelenti, készen állsz, hogy újragondold a Loughmore-ral kapcsolatos terveidet?

– Azt nem tehetem. De ha te is megbíznál bennem, akkor tudnád, hogy a te oldaladon állok.
Tom örült, hogy a gyors tánc véget ért, és nem kell többé teljes hangerővel beszélnie.

A színpadon álló zenekar most egy másik, lassabb számba kezdett. A párok közelebb léptek egymáshoz.

Ciara egy pillanatig bizonytalanul nézett Tomra.

– Hogyan bízhatnék meg benned? – kérdezte halkán.

Meg kellett volna fordulnia, hogy elhagyja a táncparkettet. Ez lett volna a legbiztonságosabb lépés. De abban a pillanatban a világon semmi sem lett volna nehezebb számára.

Tom a bal kezét a lány derekára tette, és még közelebb húzta magához.

– Próbáld meg!

3. FEJEZET

Vajon a Vince-szel együtt megivott két pohár pezsgő volt a hibás azért, hogy hirtelen minden a feje tetejére állt Ciara szeme előtt? Vagy Tom közelsége volt az oka?

Tíz perccel ezelőtt még ártalmatlan volt vele táncolni. Egy kis szívesség a munkaadójának, aki remélhetőleg jól érzi magát ma este. Hátha nem adja el a birtokot, hanem megtörténik a karácsonyi csoda, és az összes alkalmazott, aki annyira szereti Loughmore-t, itt maradhat.

De most, ahogy lassan lebegtek a táncparketten, közel egymáshoz, nem volt biztos benne, hogy a szíve sértetlenül túléli az egészet. Az, hogy Tom keze az övét fogta, annyi év után is ismerős érzés volt. Túlságosan is ismerős, mert Ciarát a közös nyaruk intim pillanataira emlékeztette. Mindig attól félt, a következő lépésnél megbotlik.

Aztán a gondolatai visszakanyarodtak a jelenbe. Meg kell mentenie Loughmore-t! Ahogy az anyja mindig is mondta: nem segít, ha az ember aggodalmaskodik. Mosolyogni kell, és tenni, amit lehet.

Ciara a biztonság kedvéért a szemét szilárdan Tom sötétkék zakójára szegezte. Mert ha közlelől nézte volna a vonzó arcát, nem áll jól magáért.

Tisztán érezte, hogy a többi vendég őket nézi. Úgy tűnt, Tom is ugyanezt érzi, mert lehajolt, hogy halkán a fülébe súgja:

– Tudod, hogy engem sosem érdekelt a pletyka. Nem érdekel, mit gondolnak mások.

Ciara nem tudott tovább félrenézni. Az őket elválasztó évek mintha eltörlődtek volna, ahogy most együtt táncoltak az ünnepi fényben úszó bálteremben, míg végül...

– Tom, nem hiszem el, hogy te is itt vagy!

Az izgatott kiáltás hirtelen megállásra készítette, és Ciara elszakadt Tomtól. A következő pillanatban egy elegáns nadrágkosztümöt viselő szőke nő a férfi karjába vetette magát, és mindkét arcát megcsókolta.

Az idegen aztán megragadta Tom kezét, hogy a kétszárnyú ajtó felé húzza.

– Gyere ki velem a teraszra! Tania és Jacob is itt van. A régi szép időkről beszélgetnek. Nagyon hideg van, de a sült mályvacukor, amit a személyzet felszolgál, csodás ízű. Olyan, mintha egy karácsonyi vásárban lennének! És most, hogy tudom, te is itt vagy, még jobb móka az egész.

Ciara éppen elhagyni készült a táncparkettet, amikor Tom kezét érezte a hátán.

– Ne menj el! Engedd meg, hogy bemutassam a család egyik régi barátját: Amber Chamberlaint.

– A neved írül hangzik, Ciara – jegyezte meg Amber a bemutatkozás után. – Te is Dublinból jöttél?

– Nem, itt dolgozom a kastélyban.

– Ó... – Amber arcán gúnyos mosoly jelent meg. – Milyen szerencsés vagy! Olyan gyönyörű itt!

– Aztán alaposan szemügyre vette Ciarát, és hozzátette: – Azt hiszem, emlékszem rád. Több mint tíz évvel ezelőtt is az itteni személyzet tagja voltál.

Tom itt, Loughmore-ban ünnepelte a tizennyolcadik születésnapját. Ciara és ő akkor még nem voltak egy pár, de meghívta őt az ünnepségre. Az este katasztrófa volt. Tom szülei és a parti gazdag vendégei gyanakodva figyelték a lányt.

Ciara hamar hazament. Bármennyire is kívánta, nem volt része a partinak.

Mire másnap reggel munkába ment, a buli már véget ért.

– Tom tizennyolcadik születésnapját követő reggel találkoztunk. – Amber mesterkéltnévetéssel kimondta, amire Ciara is gondolt. – Emlékszel? Miután kitakarítottál, a biliárdasztalon alva találtál rám.

Ciara bólintott, és kényszerítette magát, hogy mosolyogjon.

– Jó újra látni. De attól tartok, most már mennem kell. Várnak rám a büfében.

– Ha már oda mész, hoznál nekem egy pohár pezsgőt a teraszra?